

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Tertia mensura gloriæ SS. Virginis est ipsius amor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ex ipsius mensuratur meritis? Iterum verum est: si interrogas me; quid igitur lucrabor ex hoc? respondeo tibi, nihil nisi cognitionem & confessionem tuam ignorantia: contentus hanc esto; & si affligat te consolare te saltem, quod

noveris, tantum esse ipsam, ut tibi absolute sit incomprehensibilis. Ne intermittas tamen, si velis experiri tertiam quandam mensuram, ut videas, an plura comprehensus sis ex illa. Ecce tibi eam!

ARGUMENTUM.

*Tertia mensura gloria Sanctissima Virginis est
ipsius amor.*

ARTICULUS IV.

¶ Esdræ 4.
v. 5.

Ille, qui petebat ponderari sibi pondus ignis: *Pondera mihi pondus ignis*, probe noverat, res leves æquè habere pondus suum ac graves, pondusque non semper aliquam possidere gravitatem, eoque ignis, qui omnium Corporum est levissimus, suum habeat pondus, & etiam pondus maximum, quamvis omni careat gravitate. Est error vulgaris credere, pondus & gravitatem non esse nisi rem eandem: dicere quidem potes, quamlibet rem habere suum pondus, verum tamen non est, quamlibet rem, suam habere gravitatem.

¶ Aug. in Psal. 29.
Pondus est impetus cuiusque rei sonantis ad locum suum.
Sanctus Augustinus, omnium Patrum Ecclesie sapientissimus, nos eximit errore falsæ huius opinionis, dum dicit, quod pondus omnium rerum in mundo aliud non sit, quam inclinatio, quam creator contulit cuilibet creaturæ, ut cuius semper tendat ad proprium

suum centrum, ut occupet ordinem & locum sibi ab ipsius Providentiæ assignatum: & ideo scriptum est, quod *fecerit omnia, in numero, pondere, & mensura*: Numerus vult innuere, quod omnes sint dispositæ in bono quodam ordine, velut unitates in numero, quarum qualibet proprium suum locum tenet, quem mutare non potest: pondus significat, ipsas omnes forem habere inclinationem collocandi se in ordine suo, & occupandi proprium suum locum, quem tenere debent in numero operum Dei: Et mensura in sinuat nobis, ipsarum pondus esse ipsius mensuratum, juxta proportionem ordinis, qui ipsis servandus est: Ita lapis habet suum pondus, quo fertur in imum, & ignis habet suum pondus, quo fertur in altum; sed pondera ipsorum mensurata sunt illis; non enim oportet pondus lapidis tan-

Omnis habet pondus suum, & quid sit hoc pondus.

Pondus
moris
tri ergo
Dei ac
no
plum:
mor i
ergo an
mus no
tabit
precat

ta esse vehementiæ, quantæ est pondus ignis.

Ex veritate hæc naturali, quæ prorsus evidens est, attollit se magnus hic Doctor ad veritatem quandam supernaturalem: Anima mea, inquit, habet pondus suum, sicut omnes aliæ creaturæ, & quia ipsa omnibus creaturis corporalibus est nobilior, eodquod spiritalis sit, pondus etiam ipsius nobilior est & vehementius omnibus ponderibus, eodquod proportionatum sit ipsius nobilitati & loco, quo ferri ab ipso debet, ut sit in centro, quod est requies ipsius! Pondus animæ meæ est amor meus; ab hoc fertur & abripitur ad centrum suum: Et ubi ipsa invenit proprium suum centrum, nisi in solo Deo? siquidem Creator ipsius assignare illi noluit nec ordinem, nec locum inter creaturas, ut ipse solus esset proprium ipsius Centrum, & illa invenire non posset quietem nisi in illo; faciat ipsa, quidquid voluerit, verat & conferat se quovis aliò, semper erit inquietudine & violentiâ extra ipsum.

Philosophi dicunt, quod sicut quælibet res suum pondus habet, quo feratur ad centrum suum, sic quodlibet centrum suas habeat illecebras, quibus eam attrahat ad se. Si hoc verum non esset, quantum ad cæteras creaturas, certissimum tamen est, quantum ad nostram animam; ipsa habet pon-

das suum, qui est amor ipsius, quo fertur ad Deum, velut ad centrum suum; sed divinum hoc centrum suas etiam habet illecebras, quæ fortiter attrahant ipsam, ut veniat & quiescat in illo; ipsa huc currit, huc volat, huc rapitur juxta vim ac robur ponderis sui; quod est amor ipsius, sed magis adhuc juxta potentes illecebras centri sui, quæ sunt gratiæ, quibus Deus ipsam prævenit, suaves blanditiæ, quibus ipsam sollicitat, & ardens amor, quo ipsam efficaciter ad se trahit.

Non poteram me cohibere; quin interpellarem hic loquentem, & ex abundantia cordis mei ipsi dicerem: Intellego bene Thrasile, jam clarè video, quò me deducere intendas: Verum est, nullum unquam pondus fuisse tam forte, tamque vehemens, sicut illud Animæ Sanctissimæ Virginis, eodquod nemo unquam tantum habuerit amoris: Et verum est quoque, nunquam centrum divinum, quo ipsa tanto cum impetu tendebat, adhibuisse tam potentes illecebras ad attrahendum aliquam animam ad se, sicut Animam hanc incomparabilem, quæ ardentius & fortius amabatur omnibus alijs: Sed quis effari nobis possit, quâ celeritate abrepta ipsa fuerit versus centrum suum, sicut & ad quàm sublimem elevationis gradum attracta fuerit ab amabilissimo centro suo, ut frui faceret ipsam quie-

ce

Mira vehementis ignis, quae tendit ad centrum suum.

te aeternam in proprio loco suo? Non astringam, inquit mihi, hoc tibi explanare; dicam tamen tibi, quod cum aliquoties cogitationem circa pondus ignis mente meam revolverem, id altissimas desuper ideas mihi insculpsit, quamvis tamen vel haec nihil sint respectu ejus, quod nosse velles. Pondus hujus Elementi facit ascendere id in altum tanto cum vigore, tanquam vehementi cum impetu, ut omnes naturae vires id impedire non valeant, quin evolet illuc ad inveniendum centrum suum: incassum constringes illud ergastulis ferreis & aereis, qualia sunt tormenta bellica; in vanum quoque obstrues carceris ipsius portam globis permagnis, maximisque ponderis; his enim non obstantibus erumpet, seque in libertatem affectet, ut ad suum avolet & evolet centrum; suum potius disrumpet ergastulum, quantumvis fortissimum, si illius non poterit aperire portam.

Frustra tumulabis illud subter terram, tumulumque ipsius obrues maximis quibusvis ponderibus; cohibere his omnibus non poteris invincibile robar pondus ipsius, quod reluctans in vanum quibuscunque obstaculis, semper tendere faciet illud in altum versus centrum suum: subvertet namque turres, ingentes dejiciet muros & propugnacula; durissimas & rigidissimas diffinget & conteret

petras, in frustra potius disrumpet clives ac montes; tandemque, quidquid accidat, impediri sibi nunquam pondus ipsius patietur libertatem suam, quin evolet in altum, ut tendat ad centrum suum: Et ignis inferni, qui conclusus est in centro terrae & infimo loco mundi, susque deique verteret universum orbem maximo sui ponderis robore, vi cujus attolleretur ad centrum suum, nisi manus Dei facta retineret ipsum, ut sit aeternum tormentum damnatorum, qui imitari ipsum noluerunt, id est, sicut ille, quaerere centrum suum, ad quiescendum in illo.

Quando considero tam superba prodigia, quae operatur pondus hoc ignis, dico intra me ipsum: Mi DEUS, si ignis materialis, qui non nisi est corpus tam infirmum ac imbecille, ut pauillo aquae extinguitur, nihilominus tam obfirmatus ac constans est in sequendo pondere suo naturali, ut nunquam ab eo impediri possit; & si tantum impetu is illud sequatur, ut nullum sit obstaculum in tota natura, quod non subvertat, ut tendere ad illud possit; quid ergo efficiet anima, si magnum habuerit pondus amoris erga Deum suum, quo abripiatur ad ipsum? Anima haec aeterna, & pondus hoc immensum ignis divini, quod illa circumferat in corde suo, quodque abripit cor ipsius versus centrum suum: Ubi sunt carceres, à quibus possit

cohi-

Pulchra consideratio circa vim & impetum ponderis magis cuiusdam amoris Dei in animis

cohiberi? Ubi sunt onera, à quibus possit obrui? Ubi sunt obstacula, quæ non demoliantur ipsa, ad conferendum libertatem sibi sequendi pondus suum, & evolandi versùs centrum suum?

Loquere Magne Apostole, divinæ Sancte Paule, qui expertus es idipsum: *Quis nos separabit à Charitate Christi?* Sentit ipse in corde suo invincibile robat ponderis amoris, quò abripitur erga Deum suum, & provocat omnes totius universi potestates, ut se impediant, ne tendat ad eam, ipsisque firmiter adhaereat: Exæstat is tanto ardore, ut non sit obstaculum, quod non evertat: Non est labor,

quem non sufferat, ut perpetuò in amabili hoc centro quiescat. Mors est terribilis, infernus est horrendus, omnes miseria vitæ humanæ sunt immanes, dolores contemptus, persecutiones, & omnes mundi calamitates sunt intolerabiles: Sed omnia hæc simul obruant & opprimant me, non tamen impediunt, quin ignis meus suas exhalet flammæ: Cordi meo est pondus suum, à quo abripietur semper versùs centrum suum, & irritò omni obstaculo licet invincibili, nil unquam impediunt illud, quin dicat, quòd amet Deum suum ex omni virtute suâ?

§. I.

Consideratio moralis circa pondus ignis.

Thrasilus, qui non nisi agrè ferebat tam longam interruptionem discursus sui, denuò loqui mihi capit, & plura declarare de pondere ignis, me interrogans, an observaverim, quem successum habeat pondus ignis, quando affertur libertati, rumpens tanto cum impetu omnia obstacula à quibus impediatur sese attollere ad centrum suum? Quò is vadit? Aut in quid evadit? Horam nihil scio, dicebam ipsi, evanescit quantociùs ex aspectu, sed nescitur, quid fiat ex ipso, aut cum ipso non tamen annihilatur; sicut enim nulla res transire potest à nihilo ad esse, sic

R. P. Isaac Consultat, Tom. III.

reverti etiam non potest ab esse ad nihilum, nisi per omnipotentiam Dei. Unde ergo est, quòd non videatur amplius, præcipuè cum circumferat in se, & secum lumen, luménque tam visibile sit ex seipso, ut per illud videantur omnia.

Fortassis tam celeriter currit ad centrum suum, quòd esse creditur in concavo cæli lunæ, supra omnia alia elementa, ut quamvis lumine sit refertus, mox effugiat oculos, sicut accidit cum lumine fulgaris, distumpentis nubem sese incarcerantem; id apparet, & dispersat, videtur & non videtur intra

VUUU instans

tom. 3.
p. 35.

chra
sidera
circa
& im
um
ederis
qui cu
dam a
ris Dei
anion

Quid sit
cum igne,
dem froi
ze liberta
tibus.

instans unicum; sic ignis libertati
asserius apparet & disparet illico;
volat in momento ad elementum
suum, ubi invenit suam quietem,
suamque felicitatem; & exin, cum
amplius non queat, quod jam
possidet, nihil amplius habet, quod
agat in terris, adeoque ulterius se
oculis nostris conspiciendum haud
offert.

Quanto
cum im-
peru amor
Sanctissi-
mæ Virgi-
nis sustule-
rit ipsam
ad centrum
suum;

Hoc pondus ignis, subducens
illum oculis nostris, novam ad-
huc progignit in animo meo idem
circa maximum pondus amo-
ris in Animâ Sanctissimæ Virginis.
O quam promptè divinus hic ig-
nis abripiebat ipsam ad centrum
suum? Non speremus, affectu-
ros nos ipsam oculis nostris, ni-
mis quam vadit celeriter; dum
Anima ipsius corpori adhuc fuerat
inclusa, videre erat ipsam cursu
Gigantæo incedentem, ut ponè
sequeretur & absque intermissione
imitaretur JESUM Christum; sed
in instanti, quo pondus ipsius se-
paravit illam ab eo, ubi primum
amor ipsius eduxerat Animam il-
lius ex ergastulo corporis (erat e-
nim hoc impetus amoris, & non
violentia mortis) in instanti hoc
pondus tam celeriter abripuit ip-
sam ad centrum suum, ut dispa-
ruerit omnium oculis creaturarum;
sed abripuit ipsam tam sublimiter in
possessionem divini hujus centri, id
est, ut immergebat ipsam in profun-
dissimâ abyssum infinitatû Dei ex-
cellentiarum, ut in vanum quis ad-

nitatur assequi eam oculis, ad ob-
servandum pondus sublimationis
illius: Sublimior est ipsa sublimis-
simarum Intelligentiarum aspectu;
nec hæc unquam mentium suarum
volatu pertingere ad eam possent.

Invanum igitur, dicebam Thra-
silo, proponis amorem MARIÆ
velut tertiam regulam ad dimeti-
endum sublimitatem gloriæ ipsius,
eòquod hæc minus adhuc cogno-
sci possit per hanc, quam per duas
alias; discurre enim adhuc aliqua-
tenus potest de abundantia gratia-
rum ipsius; institui adhuc potest
sermo de meritorum illius excel-
lentiâ: Sed quis ponderare pote-
rit pondus ignis? *Pondera mihi
ignis pondus*: Quis concipere ali-
quid potest de magnitudine amo-
ris ipsius? Siquidem dicere, ipsum
solum transcendere omnem amo-
rem cæterorum Sanctorum, id il-
lius vix est contingere basim; di-
cere, ipsum esse sublimiorem illo
Angelorum, & Altissimorum Se-
raphinorum in cælis, hoc non-
dum est invenisse mensuram ejus,
eòquod nemo non fateatur, ipsam
transcendere hæc omnia.

Ita, exploratum est, ipsam hæc
omnia superare, sed nôsse, quan-
tùm illa superet, ne comprehende-
re id contendas, nunquam enim
illuc pertinges: Haud igitur scies,
quanta sit mensura gloriæ ipsius,
eòquod nescias, quanta amoris ip-
sius sit mensura: Non, tertia hæc
mensura non magis inserviet mihi,
quam

quàm dux alia, ad cognoscendum illam; sed saltem inserviet mihi, ad ostendendum semper mihi clarior, quòd id tentare sit impossibile, illamque omninò esse incomprehensibilem.

§. II.

Fructus, quem haurire possumus, ex hætenus dictis.

Considerationes devotæ & fervidæ, & sæpius animo revolvendæ.

Sed itane, mi DEVS, an igitur hoc totum exinde habebò, quòd sciam, me id non scire, & scire id non possim? Itane hæc cognitio tam obscura, tamque confusa eximia gloriæ Sanctissimæ Virginis haud mihi relinquet aliud, nisi fastidium, quòd illam ignorem? An saltem non imprimet animo meo vehementem affectum, qui me excitet, meque extimulet ad desiderium tam ingentis felicitatis? Quid me impedit, quin abripi me patiar à pondere ipsius? Mi DEUS, tu contulisti animæ meæ pondus quoddam, sicut cæteris creaturæ tuæ; video illas omnes, quòd se dirigi & deduci permittant à pondere naturali, quod receperunt à te, & sequendo hoc pondus se collocent in ordine, ubi illas vis esse collocatas; quando illæ hinc sunt, bene est illis, eòquòd sint in vero centro suo, ubi vis alibi malè est illis, eòquòd in statu existant violento.

Pondus animæ meæ est amor ipsius; hic semper deducit illam, quocumque vadit. Sed qualem amorem accepit ipsa à Creatore suo, ut sit pondus ipsius? Estne hic

amor creaturatum? Non, est purus amor Creatoris sui; quamdiu abripi se sinit ab amabili hoc pondere, est in bono ordine, experitur & sentit bene, se esse in quiete; si impellatur aliò, jam rota est in confusione, sentit bene, turbatam se esse, & in statu violento, eòquòd sit extrà centrum suum; redeat illuc, & mox contenta erit, eòquòd inventura sit quietem suam, quam perdiderat: *Minus ordinata inquietæ sunt: ordinentur, & quiescunt.*

O mi Deus, exclamat desuper s. August. Sanctus Augustinus abreptus supra lib. 13. Conf. f. 6. c. 9. hoc pondere ipsum abripiente: Deus bone! quàm pretiosum est donum misericordiæ tuæ, quòd non dederis aliud pondus animæ meæ, ipsi proprium, quàm illud divini amoris tui; quòd ipsi non assignaveris aliud centrum, aliàmque quietem, quàm teipsum, quòdque ubi vis alibi se inveniat inquietudine oppressam. O anima mea, vadent per te omnes alia creaturæ, quòd rapiuntur à pondere suo, tuum tu sequere, quod est amor tuus; pondus tuum, ò anima mea, non nisi ad amandum bo-

Vuuuu 2. num

num abripere te potest: Sed quale bonum amandum tibi est & querendum ex totis viribus, nisi summum bonum? Pondus tuum est amor, & amor est ignis, & ignis tendere non potest nisi in altum.

Impossibile est, ignem unquam frigeri, extinguetur potius, quam toleret secum frigus. O mi DEUS! ne permittas ignem divini amoris tui unquam extingui in animâ meâ, & quia ipsi dedisti te ipsum, conserva te ipsum; conserva semper illum vehementer accensum, illumque semper accende magis: O ignis sancte, qui semper ardes, & nunquam extingueris! Adure animam meam, nec unquam dilabi permittas illam vel in frigus, vel in teporem.

O ignis æterne, tam diu durature, quamdiu Deus, flagrare me fac in æternum (Et quia dedit tibi Deus animam æternam, illa sit ergo pabulum tuum æternum, ut in æternum te conserves: Nonne vi-

des ignem inferni adurare in æternum animas sceleratas, ut illas cruciet ex irrevocabili sententiâ Justitiæ Dei? Ecce non in æternum tu adures animas innocentes, ut consolere illas suavissimo divinarum misericordiarum decreto?

O ignis totus amabilis, totusque desiderabilis, quam divinè illuminas! quam suaviter accendis! quam jucundè flagras; sed quam promptè attollis animas, ut illas firmiter affigas Deo! O utinam arderem ex te ignis sancte, quam dulciter ardes, quam serenè lucas, quam desideranter aduris!

Tota Consultatio hæc usque suum exoptato cursu tenuit progressum, loquendo duntaxat de gloria Animæ Sanctissimæ Virginis, in prima hæc Evangelij verba: *Intravit JESUS*; Sed Thrasilus mihi quædam loqui voluit de illa sacratissimi ipsius Corporis in verba sequentia: *In quoddam Co; stellum.*

ARGUMENTUM.

De Gloria Corporis Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS V.

Non est quidem articulus fidei, quod Corpus Sanctissimæ Virginis sit modò gloriosum in cælis cum Animâ ipsius, est tamen doctrinæ Catholica, quæ sui defensores habet omnes Sanctos Patres, & nonnisi impios

& hæreticos sibi patitur adversarios. Est pia sententia, quæ tam certa habetur in Ecclesiâ, ut, qui auderet ipsam repudiare, vel solum vocare in dubium, amitteret nomen boni Catholici. Ex quo JESUS Christus intravit in Castellum MARIE, id